

Bödecs László

Megmarad

Minden rendben – ennyit mondtam, pedig
akkor éppen nem volt igazán rendben semmi,
ami zavart téged, engem kínozott,
romantikát, szépséget, álmokat –
megpróbáltam félretenni,

hogy, amivé magamat tettem,
vagy mások tettek akaratlan,
ne legyek aztán – felesleges áldozat.

Kicsit szomorú vagyok, lehet, ez sem igaz,
de szomjaztam, akkor már régen,
és azt hittem, talán egyszer megitatsz,

nem megy ilyen egyszerűen,
ami nem hagyja magát,
nem sokáig lehet, s nem igazán – szeretni,
megfontoltam megmaradt lehetőségeim,
nem volt sok, ami előtte volt, az volt túl,
s így veszélyessé vált – most semennyi.

Értelmetlen

Suttogni kéne, hátha a sötétségben valaki hallgat,
sírni és bocsánatot kérni minden reggel,
meggyónni, hogy megint felébredtél, a néma falnak,
elfogadni a gyilkosnak, és annak, akit megölnek,

hogy azoknak van igazuk, akik még ma meghalnak,
ugyanaz marad alatta, bármilyen inget felölthet,
kimehet az utcára, hallgathat zenét, mosolyoghat,
megpróbálhat mindent, odaadhatja, amit csak adhat.

Elgondolkozom, mondhatnám-e még valaha,
mennyire szeretlek – nincsenek rá szavak,
értelmetlenek, amint összeállnak,

de a csend csak addig volt elviselhető,
amíg még hittem benne, hogy eléd állhatok
megtörni, ha egyszer mégis megtalállak.